

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2023 r. w sprawie T-48/22,
Republika Czeska/Komisja, wniesione w dniu 22 lutego 2024 r. przez Republikę Czeską**

(Sprawa C-140/24 P)

(C/2024/2601)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, J. Očková i J. Benešová, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 2 sentencji i odpowiadającej mu części wyroku Sądu w sprawie T-48/22;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2021/2020 w zakresie, w jakim wyłącza ona wydatki w łącznej kwocie 25 596 118,58 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi osiem zarzutów.

Pierwszy zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 ⁽¹⁾ w związku z art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 1307/2013 ⁽²⁾. Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że przy dokonywaniu kontroli, czy wnioskodawca ubiegający się o pomoc ma status rolnika aktywnego zawodowo, należy uwzględnić spółki powiązane. Taki wymóg nie wynika bowiem z żadnego przepisu prawa Unii. Pojęcie grupy osób fizycznych lub prawnych ściśle opiera się na definicji rolnika określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1307/2013 i oznacza zatem organizację rolników mającą formę przewidzianą w prawie krajowym z wyłączeniem powiązanych spółek.

Drugi zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 w związku z art. 9 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1307/2013. Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że obalając negatywne domniemanie odnoszące się do statusu rolnika aktywnego zawodowo nie można zastosować tego samego kryterium w celu wykazania, iż działalność rolnicza wnioskodawcy nie ma charakteru marginalnego i że chodzi o jego główną działalność gospodarczą lub przedmiot działalności, mimo że te dwa warunki pokrywają się pod względem treści i w rozporządzeniu nr 639/2014 ⁽³⁾ wyraźnie przewidziano możliwość zastosowania alternatywnych kryteriów, przy czym jedynym ograniczeniem jest to, czy wybrane kryteria pozwalają na wykazanie, iż działalność rolnicza wnioskodawcy ubiegającego się o pomoc nie ma charakteru jedynie marginalnego.

Trzeci zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013. Sąd naruszył prawo i przeinaczył okoliczności faktyczne, aby dojść do wniosku, że Republika Czeska nie wykazała nieproporcjonalnego charakteru korekty ryczałtowej nałożonej w związku z wykazywaniem statusu rolnika aktywnego zawodowo mimo tego, że dowody załączone przez nią samą do skargi wskazują na coś przeciwnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008, (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. 2013, L 347, s. 608).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia nr 1307/2013 oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia (Dz.U. 2014, L 181, s. 1).

Czwarty zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 w związku z zasadą dobrej administracji, zasadą uzasadnionych oczekiwań i art. 34 ust. 1 rozporządzenia nr 908/2014⁽⁴⁾. Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ orzekając nie uwzględnił okoliczności, że korekta finansowa odnosząca się do trwałych użytków zielonych była nałożona wbrew poczynionym przez samą Komisję ustaleniom o braku naruszenia prawa Unii.

Piąty zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 w związku z art. 47 Karty i art. 34 rozporządzenia nr 908/2014. Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że terminy, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013 i art. 34 rozporządzenia nr 908/2014, mają zastosowanie nie tylko do przekazywania informacji odnoszących się do określenia wysokości korekty finansowej, lecz również do przekazywania informacji co do istnienia naruszenia prawa Unii. Ograniczył on w ten sposób prawo państwa członkowskiego do sądowej kontroli kwestii, czy doszło do naruszenia prawa Unii, które stanowi konieczną przesłankę nałożenia korekty finansowej.

Szesty zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013. Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne poprzez stwierdzenie, że Republika Czeska podczas dochodzenia w ramach audytu AA/2017/010/CZ nie przedstawiła wystarczającego dowodu prawidłowego funkcjonowania systemu ewidencji trwałych użytków zielonych i że dowód ten został przedstawiony po raz pierwszy dopiero w toku następczego dochodzenia w ramach audytu AA/2020/012/CZ, ponieważ nie uwzględnił on dowodów przedstawionych przez Republikę Czeską w skardze, na które powoływała się ona konkretnie w podnoszonych w niej zarzutach.

Siódmy zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 w związku z art. 72 rozporządzenia nr 1306/2013 i art. 13 rozporządzenia nr 640/2014⁽⁵⁾. Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że uwierzytelnienie złożenia [wniosku] zgodnie z prawem czeskim w formie opatrzenia odręcznym podpisem dokonane po upływie terminu przewidzianego w art. 13 rozporządzenia nr 640/2014 stanowi złożenie wniosku po terminie. Wymóg odręcznego podpisu nie jest bowiem kryterium dopuszczalności wniosku zgodnie z prawem Unii i wynika jedynie z prawa krajowego.

Ósmy zarzut odwołania oparty jest na naruszeniu art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013. Sąd naruszył prawo ze względu na niezbadanie korekty finansowej nałożonej w odniesieniu do środków w ramach systemu dyscypliny finansowej, która odzwierciedla korektę finansową nałożoną w odniesieniu do poszczególnych programów pomocy, mimo że w zaskarżonym wyroku anulowano istotną część korekty finansowej nałożonej w odniesieniu do poszczególnych programów pomocy. Następnie Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne poprzez uznanie, że Komisja nie dysponowała danymi niezbędnymi do precyzyjnego określenia wysokości korekty finansowej względem systemu dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją, mimo tego, że dowody załączone do skargi wskazują na coś przeciwnego.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 181, s. 48).